

De tre brødre

Der var engang en mand, som havde tre sønner, men for resten ikke ejede andet end det hus, hvori han boede. De ville alle tre gerne arve huset, når faderen døde, men han holdt lige meget af dem, og vidste ikke, hvordan han skulle bære sig ad, så han ikke gjorde nogen af dem uret. Han kunne jo nok have solgt huset og delt pengene imellem dem, men det ville han ikke, fordi hans forfædre havde ejet det.

Men til sidst fandt han på råd. "Drag ud i verden og lær et håndværk," sagde han, "og kom så igen. "Den der kan gøre det bedste mesterstykke, skal have huset." Sønnerne var meget fornøjet med det. Den ældste ville være grovsmed, den anden barber og den tredje fægtemester. De aftalte nu en tid, hvor de ville mødes hjemme igen, og drog så af sted. De fandt allesammen en dygtig mester og lærte deres håndværk godt. Smeden beslog kongens heste og tænkte: "Nu er det da umuligt andet, end at jeg får huset." Barberen ragede lutter fornemme herrer, og var ligeså vis på, at han fik det. Fægtemesteren fik mangt et drøjt hug, men bed tænderne sammen, og lod sig ikke gå på. "Hvis jeg er bange for et hug, får jeg aldrig huset," tænkte han. Da den fastsatte tid var gået, mødtes de igen hos deres far, men nu måtte de lægge deres hoveder i blød for at udfinde, på hvilken måde de bedst kunne vise, hvad de duede til. Mens de sad og talte, løb pludselig en hare over marken. "Den kommer jo, som den var kaldet," sagde barberen, tog bækken og sæbe og piskede det, til haren var lige ved. Mens den var i fuld fart sæbede han den ind og barberede den en knebelsbart, uden at skære den en smule eller rive et hår af. "Det var godt gjort," sagde faderen, "hvis de andre ikke gør sig uhyre anstrengelser, er huset dit."

Lidt efter kom en herre kørende forbi i fuld galop. "Nu skal I se, hvad jeg kan," sagde smeden, rev i farten de fire hestesko af hesten og slog ny på. "Du er en dygtig fyr," sagde faderen, "du gør dine sager lige så godt som din bror. Jeg ved virkelig ikke, hvem jeg skal give huset." - "Lad nu mig prøve engang," sagde den yngste. I det samme begyndte det at regne, og han trak sin kårde og svingede den i krydshug over sit hoved, så der ikke faldt en dråbe på ham. Regnen blev stærkere og stærkere, det øsede spande ned, men han svang kården hurtigere og hurtigere, og var lige så tør, som om han sad under et tæt tag. Faderen var meget

forundret og sagde: "Du har gjort det bedste mesterstykke, huset er dit.

De to andre brødre var tilfredse med den ordning, sådan som de havde lovet i forvejen. De holdt så meget af hinanden, at de alle tre blev boende i huset og drev deres forskellige håndværk. Da de var så flinke og dygtige, tjente de efterhånden mange penge. De levede glade sammen, til de blev gamle, da blev den ene syg og døde, og de andre sørgede så meget derover, at de også blev syge og døde kort efter. Og da de havde holdt så meget af hinanden, blev de alle tre begravet i samme grav.

* * *